

Det er heller ikke rigtigt, at det er et ukendt antal sager, der overgår til kvalificeret flertal. Det er 57, der overgår til et kvalificeret flertal, kan jeg oplyse om, hvoraf kun de 38 er relevante for Danmark, og der er flere af dem nogle, Danmark direkte har ønsket. For det er altså rent faktisk sådan, at ved at få kvalificeret flertal kan man øge effektiviteten, også på de områder, der interesserer os, således at Danmark faktisk får større indflydelse i stedet for at sidde og vente på, at det sidste land bevæger sig. Og det er jo ikke kun Danmark, der har vetoretten. Dansk Folkeparti taler, som om Danmark har en veto, som ingen andre har; det ville jo i sandhed være en meget mærkelig position at give Danmark. Alle har jo vetoretten, og det vil sige, at alle så kan sætte sig til at blokere, og derfor har vi selv ønsket, at man skal have lidt mere fart på nogle af områderne. Der er ikke mindre end 11 tilfælde, jeg har opregnet, hvor vi har fået gennemført kvalificeret flertal efter dansk ønske, bl.a. med hensyn til standarderne for medicinsk udstyr. Jamen der vil vi da hellere have så godt europæisk medicinsk udstyr som muligt, så man har sikkerhed for en ordentlig behandling overalt i Europa, og så et enkelt land ikke kan forhindre forbedringen af det medicinske udstyr.

Så er der seks områder, hvor vi også har ønsket at vi øger effektiviteten i den fælles udenrigspolitik.

Så det er såmænd ikke så slemt. Og der vil jeg godt sige til hr. Søren Krarup – som heller ikke er her, men Dansk Folkeparti er her jo – at den med suveræniteten, som fru Helle Sjelle var udsat for, er meget billig. Altså, både hr. Søren Krarup og jeg kender jo noget til historien, og vi kender jo også begge noget til danmarkshistorien og åndshistorien. Og så vil jeg igen sige: Danmark var et fuldstændig suverænt land i 1930'erne, fuldstændig suverænt. Vi var ikke med i noget som helst, hvor man havde overdraget suveræniteten.

Men hvad skete der? Bare man ringede fra den italienske ambassade til den danske regering, så blev Kaj Munks »Sejren« lavet om nede på Folketeatret. Bare den tyske regering ringede til den danske justitsminister, så blev der forbud mod at spille »Han sidder ved smeltedigelen« i Sønderborg. Var det suveræniteten? Nej, det var bestemt ikke suveræniteten.

Så jeg tror nok, vi har erkendt, efter anden verdenskrig og efter 1930'erne, at suveræniteten er noget, man sikrer i fællesskab, og at Danmark

sikrer sin suveræniteten præcis ved at gå ind i et fællesskab. Der er jo ingen, der kunne forestille sig i dag, at nogen skulle ringe til Danmark og sige: Kan I ikke tage det teaterstykke af plakaten? Kan I ikke ændre det musikstykke? Det er jo fuldstændig utænkeligt, for Europa og Det Europæiske Fællesskab er en meget stærk, solidarisk enhed, der beskytter hinanden.

Derfor er det heller ikke rigtigt, at vi blev svigtet i Muhammedsagen. Jeg havde på det tidspunkt et meget tæt samarbejde med den østrigske formand, som var overordentlig hjælpsom, ligesom den høje repræsentant, Solana, var overordentlig hjælpsom. Så det er heller ikke rigtigt. Tværtimod kan man sige, at det, at vi kunne sige, at Den Europæiske Union også støtter op om Danmark, var med til at styrke Danmark og gøre det sværere at skræmme Danmark.

Med hensyn til Østrigsagen, den kedelige sag, som hr. Nyrup Rasmussen kørte i sin regeringstid, er jeg jo enig med hr. Morten Messerschmidt. Men det er jo også derfor, at proceduren er blevet strammet op med Nice. Vi lever altså med en opstrammet procedure, som er overført til reformtraktaten, så man ikke kan lave de numre med Østrig, som regeringscheferne desværre gjorde, dengang Østrig tillod sig at vælge en i øvrigt ganske fremragende konservativ kansler i Østrig.

Til hr. Khader vil jeg sige, at det jo er rigtigt, og det svarer også til suveræniteten, at det øger Danmarks indflydelse. Man skal tænke på, hvor meget ekstra indflydelse, vi får, for det er argumenternes vægt, der tæller, og når der nu kommer et kvalificeret flertal på ikke mindre end 17 områder, hvor vi har ønsket det, så betyder det jo, at vi med vorés argumenter kan få flyttet meget mere, end vi ville kunne uden for, for der var såmænd ikke nogen, der ville høre efter. Der ville ikke komme en afstemning, der ville ikke komme en situation, hvor det var nødvendigt at lytte til Danmark.

Nu er det nødvendigt at lytte til Danmark i alle sager, så dette lille land har langt større indflydelse igennem det fællesskab, vi er i. Det betyder så også, at man skal have nogle afstemninger, det er klart, for det betyder så, at en ikke kan sidde tilbage og gøre, som Osvald Helmuth gør i sangen om landbruget, holde på sine 20 tønder land. Så er man altså nødt til at argumentere, og så er man nødt til at påvirke, og det er jo præcis det, der er politik.